

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/197/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119202199
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2119202199.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: K. V., narodená X.X.XXXX, bytom Y. XXX, o zaplatenie 1.424,68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 27Csp/27/2019-63 zo dňa 4.9.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. súd žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Rozsudok označený v záhlaví súd prvej inštancie právne odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 2, § 53 ods. 2, § 54 ods. 1, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že dňa 26.7.2013 uzatvorili strany sporu Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 0000 0000 0006 4103, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanej úver 2.000,- €, ktorý sa zaviazala splatiť v 120. splátkach po 38,80 € mesačne vždy 20. dňa v mesiaci, splatnosť prvej splátky bola 20.8.2013 a poslednej 20.7.2023. Úroková sadzba bola dohodnutá 19,9% ročne, RPMN 22,17%, priemerná RPMN 19,47%. Celková čiastka, ktorú musí žalovaná zaplatiť je 4.656,00 € (38,80 € x 120,00 €). Dňa 20.12.2018 vystavil žalobca žalovanej opakované upozornenie, ktorým žiadal o zaplatenie dlžnej sumy 58,47€ do 25.12.2018 vrátane zmluvnej pokuty 15,00 € z dôvodu, že žalovaná dlží ku danému dňu omeškané splátky vo výške 43,47 €. Dňa 22.2.2019 vyzval žalovanú na predčasné splatenie úveru vo výške 1.572,11 € s príslušenstvom bližšie nešpecifikovaným do 22.2.2019 z dôvodu nedodržania zmluvných povinností. Výzvu žalovaná prevzala 6.3.2019. Z prehľadu splátok súd zistil, že žalovaná zaplatila do predčasného zosplatnenia úveru sumu 2.454,84 €, posledná úhrada bola dňa 20.11.2018 vo výške 10,44 €. Žalobca započítal splátky na istinu 575,32 €, úrok 1.879,52 €. Ku dňu zosplatnenia evidoval nesplatenú istinu vo výške 1.424,68 €. Od toho času žalobca neeviduje žiadnu splátku. V žalobe zdôvodnil jednotlivé uplatnené nároky s odkazmi na rozhodnutia súdov a k žalobe pripojil tabuľky obsahujúce výpočet kapitalizovaných úrokov a úrokov z omeškania.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že "vykonaným dokazovaním (na základe žalobcom predložených listinných dôkazov) súd nepovažuje za preukázané skutkové tvrdenia, ktoré žalobca v žalobe uviedol. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a

rozhodujúce) má pre strany sporu procesnoprávnu sankciu, konkrétne v podobe prehry sporu. Prejaví sa teda v meritórnom rozhodnutí veci. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu a riadi sa zásadou formálnej pravdy. Súd má možnosť v materiálnom zmysle určitej korekcie a môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku ďalej len „CSP“). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Inak povedané, súd nemôže vyzývať strany sporu na predloženie alebo označenie takých listinných dôkazov, aby jej zabezpečil výhru v spore. Uplatnený nárok nie je ani po skutkovej a ani právnej stránke náročný. Je preto len zodpovednosťou žalobcu, akým spôsobom preukáže svoj tvrdený nárok. Nemôže sa spoliehať na to, že ho na nedostatky upozorní súd alebo žalovaný. Naopak, CSP každej zo strán sporu ukladá povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

Úverová zmluva je z pohľadu právnej kvalifikácie zmluvou uzavretou v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zároveň spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 Občianskeho zákonníka. Právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou úverovou zmluvou je tak nevyhnutné posudzovať aj podľa zákona o spotrebiteľských úveroch bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

Pristupujúc k skúmaniu jednotlivých obsahovaných náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva obsahuje údaj o RPMN, avšak nie sú v nej uvedené všetky predpoklady použité na jej výpočet. V zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona 129/2010 Z.z.. Zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom.

Uvedený obsahový nedostatok zmluvy má za následok, že úver je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ sa teda úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalovanej bola poskytnutá žalobcom z titulu úveru suma 2.000,00 €, pričom zaplatila 2.4547,84 €, teda viac ako jej bolo poskytnuté, súd žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a *contrario* i za použitia analógie podľa čl. 17 CSP. Plne úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov konania, nakoľko možnosť priznania náhrady vylučovalo to, že žalovanej v tomto konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli. Súd v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodol priamo tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.2.2018 sp. zn. 7Cdo 14/2018 a z 26.10.2016 sp. zn. 6Cdo 544/2015).“

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. S argumentmi súdu prvej inštancie sa žalobca nestotožňuje a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny a odôvodňuje odvolanie tým, že neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) C.s.p.), že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.) a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.). K tvrdeniu súdu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia, žalobca uvádza, že z odôvodnenia rozsudku nie je zisťiteľné, ktoré konkrétne zákonné ustanovenie a akého právneho predpisu sa stalo základom záveru súdu. Žalobca má za to, že súd svoj názor vecne ani právne bližšie nešpecifikoval. Rozsudok nikde neobsahuje bližšie odôvodnenie tvrdenia súdu o tom, v čom konkrétne spočíva neunesenie dôkazného bremena a bremena tvrdenia, keďže súd uviedol, že nepovažuje za preukázané skutkové tvrdenia, ktoré žalobca v žalobe uviedol. Žalobca má za to, že zo žaloby, z predložených listinných dôkazov priložených k žalobe ako aj z vyjadrenia žalobcu zo dňa 2.7.2019 jednoznačne vyplýva dôvodnosť aj výška uplatneného nároku žalobcu a tvrdenie súdu o neunesení dôkazného bremena preto podľa názoru žalobcu neobstojí. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je tým v uvedenej časti nepreskúmateľné. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa stranám sporu bráni v možnosti uplatňovať svoje práva a oprávnené záujmy. V sporovom konaní musí súd však poskytovať materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a záujmov. Vydanie nepreskúmateľného rozhodnutia je v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho procesu (Čl. 46

Ústavy SR). Súd prvej inštancie zaťažil rozsudok vadou, pre ktorú je potrebné napadnutý výrok zrušiť. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (závery vyplývajúce zo Stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 03.12.2015 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutie súdov Slovenskej republiky 1/2006 pod č. 2). Žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu Košice č. 11Co/49/2018-135 zo dňa 26.2.2018. Za procesnú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p (§ 420 písm. f) C.s.p.) teda nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (por. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/84/2017 zo dňa 25.10.2017). I Ústavný súd SR v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné a aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu Trnava č. 25Co/109/2017-81 zo dňa 11.7.2018, uznesenie Krajského súdu Trnava č. 10Co/150/2018 zo dňa 19.3.2019.

K nezákonnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia, žalobca uvádza, že žalobca poukazuje na skutočnosť, že súd porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené. Podľa uvedeného ustanovenia sa výslovne nepopreté tvrdenia považujú za nesporné. Žalobca má za to, že v súlade s prejednávacou zásadou civilného sporového konania je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a to aj v spotrebiteľských sporoch. Súd v odôvodnení rozsudku (ods. 21 uviedol, že žalovaná nemala námietky voči žalobe. V uvedenom žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/6/2018-96 z 29.11.2018, aj na rozhodnutie Krajského súdu Trnava č.k. 10Co/333/2017 z 31.1.2019. Je dôvodné konštatovať, že súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa ustanovením § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho nepredvídateľný postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces. Žalobca má za to, že vzhľadom na prejednanú zásadu civilného sporového konania, je potrebné prihliadať na to, že v súlade s touto zásadou je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a to aj v spotrebiteľských sporoch, iný postup súdu je v rozpore s právom strany na spravodlivý proces.

K tvrdeniu súdu, že zmluva neobsahuje všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, žalobca uvádza, že všetky predpoklady použité na výpočet RPMN v zmluve uvedené sú, a ide o nasledovné: výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátka, poplatok za poskytnutie úveru, dátum zmluvy. Citoval prílohu č. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. Zákon nepožadoval a ani v súčasnosti nepožaduje, uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať, ako predpoklady pre výpočet RPMN. Zákon stanovuje, že sa majú tieto predpoklady v zmluve uviesť, čo banka, ako vyplýva z vyššie uvedeného, splnila. Zmyslom zákona nie je bezúčelný formalizmus alebo vynucovanie náležitosti zmluvy bez akéhokoľvek konkrétneho účelu. Účelom je dosiahnuť zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, aby bol schopný posúdiť rozsah svojho záväzku, a máme za to, že všetky náležitosti uvedené v zmluve boli dostatočné.

Žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 14Co/26/2017 zo dňa 27.3.2018, Krajského súdu v Nitre č.k. 6Co/237/2017-124 zo dňa 26.9.2018.

Žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu, zaviazal žalovaného zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

6. Žalovaná odvolanie nepodala, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadrila.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je

dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.424,68 eur, úroku 86,55 eur s úrokom z omeškania 0,88 eur, úrokom 19,90% z nezaplatennej istiny 1.424,68 eur od 23.2.2019 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov od 23.2.2019 do zaplatenia. Súd prvej inštancie žalobu zamietol. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne žalobu zamietol.

9. K záveru súdu prvej inštancie vyhodnotiť úver za bezúročný a bezpoplatkov a to pre chýbajúcu náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 1 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., konkrétne neuvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov odvolací súd zastáva nasledovný právny názor.

10. K najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru je údaj o jeho ročnej percentuálnej miere nákladov. Pri údají o ročnej percentuálnej miere nákladov preto zákonodarca požaduje súčasne uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky.

11. Odvolací súd má pritom za to, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Odvolací súd zastáva názor, že týmito predpokladmi je uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov, ktoré údaje zo zmluvy jednoznačne vyplývajú. Ďalej súd prvej inštancie tvrdí, že pre naplnenie zákonnej požiadavky uvedenia predpokladov potrebných na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov v úverovej zmluve, musí byť v zmluve uvedený i konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov.

12. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie je názoru, že zo znenia § 9 ods. 1 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení v rozhodnom období nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť ani výkladom daného zákonného ustanovenia.

13. K otázke náležitej interpretácii § 9 ods. 1 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. je vhodné pripomenúť judikatúrou súdov už skôr vyslovené závery, podľa ktorých pri pochybnostiach o obsahu konkrétnej právnej normy je potrebné vzniknutú nejasnosť odstrániť výkladom, a to najmä gramatickým, logickým, systematickým i historickým. Výkladom gramatickým (jazykovým) sa právna norma vysvetľuje podľa zásad gramatiky s cieľom vystihnúť slovné znenie právnej normy a význam použitých pojmov. Aj keď je gramatický výklad dôležitý, nemožno vystačiť iba s ním. Logický výklad sleduje vysvetlenie skúmanej právnej normy podľa zásad formálnej logiky s cieľom objasniť jej zmysel, účel a vzájomnú väzbu použitých pojmov. Systematický výklad umožňuje pochopiť hlavný zmysel a účel právnej normy podľa jej zaradenia v systéme ostatných právnych noriem. Historický výklad sa potom zameriava na dobu vzniku právnej normy. V konkrétnom prípade je pritom potrebné použiť všetky druhy výkladu v ich vzájomnej súvislosti (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 28.7.2004, sp. zn. 33Odo 70/2004, rozsudok z 30.11.2011, sp. zn. 33Cdo 2751/2010, či plenárny nález Ústavného súdu ČR z 21.5.1996, sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96).

14. V posudzovanom prípade zákon výslovne neuvádza uviesť v zmluve i matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ako tvrdí súd prvej inštancie. Pokiaľ by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý vzorec je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2.

15. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne

zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

16. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku zrušil, keďže súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované (v danom prípade nevyhnutné) dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom, zrušil a podľa § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov, za tým účelom v súlade s ust. § 295 Civilného sporového poriadku doplniť dokazovanie, jeho výsledky nadväzne opätovne komplexne vyhodnotiť, posúdiť podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení a následne znova vo veci rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

18. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

19. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).